

2024.

**Радост Европе, Интервју са директорком наше школе, Анкета ученика,
Шах-мат интервју, Незаборавна авантура на сајму књига 2023.**

Чланови:

Викторја
Драгаш 6-4,
уредница

дечје

Редакције шк.

Часописа

Чланови

Редакције:

Јана Вујчић 6-4

Софија

Комленац 5-6

Љиљана

Милеуснић 5-6

Алекса Живић

5-6

Насловна страна: цртеж
Теодоре Николић 4-6.

Издавач:

ОШ „Борислав Пекић”
Данила Лекића Шпанца бр. 27

Нови Београд
e-mail: director@skola-
pekic.edu.rs

Директор:

Јелена Григоријев

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
373.3/4(497.11)

Годишње

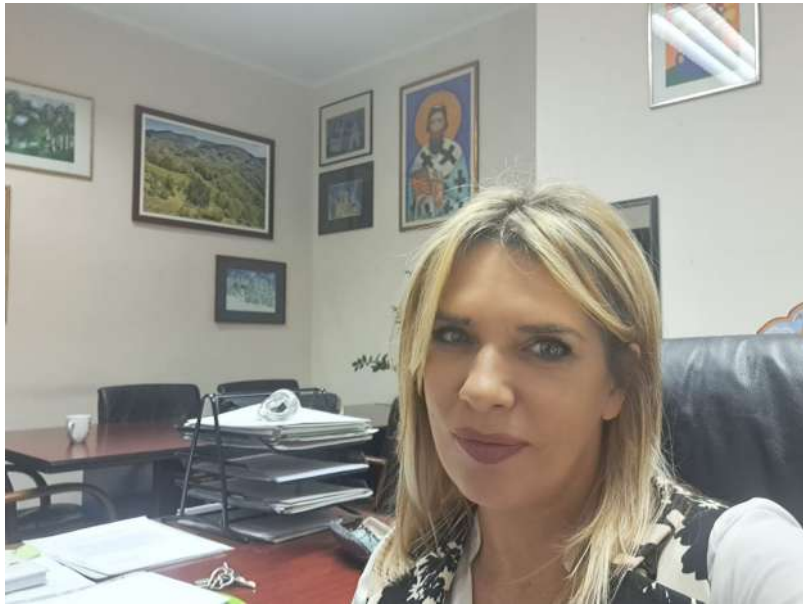
ISSN 2217 - 8759 = Школски лист
ОШ „Борислав Пекић”

COBISS.SR - ID 189820684

Главни и одговорни уредник и технички уредник школског
електронског часописа: Дијана Божић

Интервју са директорком школе

Наша директорка Јелена Григоријев већ годину дана је на челу школе. Откриће нам многе промене у ентеријеру, уређењу школског дворишта и даље планове школе као и лепоту и одговорност директорског посла.

1. Шта вам највише недостаје из наставничке каријере?

● Највише ми недостаје непосредан рад са децом. То је нешто због чега сам се и одлучила за тај позив. Љубав према деци, учioniци и раду са ученицима ме је одувек мотивисала, а касније и сведочила да нисам погрешила.

3. Шта је то одрживи развој?

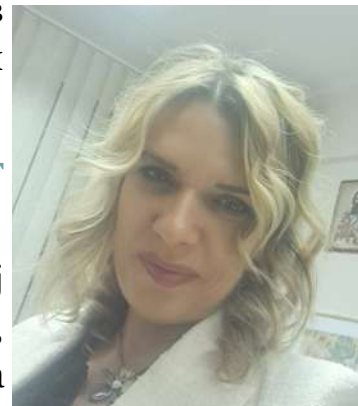
● Одрживи развој је нови пројекат који смо започели у нашој школи. Осмишљен је да заправо помогне учиницима, и не само њима већ свим људима који живе у окружењу, да схвате колико је важно очување животне средине. Треба да се потрудимо да и за педесет, сто и двеста година удишемо чист ваздух и да пијемо исправну воду. Идеја је да не купујемо воду за пиће, већ да попијемо воду из чесме, а да она не буде штетна по наше здравље. Значи, одрживи развој је нешто што ће да едукује и децу и родитеље и наше комшије о томе какав став треба да заузмемо према природи и како треба да је чувамо и помогнемо јој да опстане у неком свом изворном – чистом облику, а она ће нам то многоструко вратити.

2. Да ли је могуће да се направе базен и клизалиште у нашој школи?

● Готово је немогуће. Прво зато што имамо мањак простора. Као што и сами знате, проблеми настају већ и током редовних часова физичког васпитања. Ученици млађих разреда врло ретко улазе у фискултурну салу. Тако да, када бисмо имали могућност за евентуално проширење школског дворишта, прво бисмо се заложили да направимо још једну фискултурну салу, како бисмо задовољили потребе наших ученика. Уколико бисмо успели све то што смо замислили да урадимо, онда би могло да се узме у обзир и нешто више од тога – као што је клизалиште. С друге стране, ако бисмо чак и направили клизалиште то би донело неке нове проблеме. У том случају, у дворишту би се окупљало много деце и одраслих који немају никакве везе са нашом школом, што не би могло безбедоносно да буде пропраћено. Али, нада увек постоји...

4. Можете ли нам рећи каква су осећања једне директорке према својој школи и послу?

● То је посебна прича. Када одлазим на састанке са другим директорима, лако се уочава посебна веза директора са својом школом. Као што мајка осећа љубав према својој деци, наставник према својим ученицима, тако и један директор осећа неку врсту љубави и заштитнички став према целој школи, било да су у питању запослени, ученици или родитељи.

5. Можете ли да нам кажете зашто сте изабрали пут некога ко чува и усређује децу?

Не бих знала тачно да објасним. Кад сам била мала, мој први избор је био да будем учитељица. Како сам одрасла, та жеља је прерасла у помисао - хајде да будем наставница, а не учитељица. Желела сам да радим и са старијом и млађом децом, а онда, како сам сазревала у својој професионалној каријери тако се појавила нека жеља да пробам нешто сасвим другачије.

6. Пошто видим, да веома волите децу, да ли бисте увели креативне радионице за талентоване ученике наше школе? За оне који лепо певају, креативно пишу, сликају, свирају...

● Наравно, премда мислим да такве радионице код нас већ постоје, увелико се ради на том плану. Све оно што деца, посебно креативна деца, сматрају да би могло да унапреди нашу школу и ваше креативно напредовање и учење, спремни смо да саслушамо, конкретно ја. Шта год сматрате да бисте волели да се организује у школи, што би вам представљало задовољство, ту сам за сваки договор и разговор.

7. Којим успехом се поносите?

С обзиром да сам веома кратко ту, непуну годину, то и није период за време ког може да се види шта се урадило, али могла бих да истакнем климатизацију фискултурне сале, започете радове на санацији крова, сређивање школског дворишта, сађење украсних биљака, туја... Али, ово је ипак само почетак.

8. Да ли мислите да уз Вас ова школа може да постане најбоља на свету?

Да, мислим да би могла. Односно, потрудићу се да буде тако. Са dobrim сарадницима све је могуће. Али, ја сараднике видим у наставницима, родитељима, деци, у нашем окружењу, у околној заједници, општини. Ако сви заједно желимо нешто да постигнемо и да унапредимо нашу школу, да она буде боља, наравно да то и може да се оствари.

9. Да ли мислите да сте успели да остварите неке од својих жеља, што се тиче вашег унапређења?

Опет морам да нагласим да сам још увек на неком почетку и да још увек има много ствари које сам себи зацртала у смислу шта бих волела и шта бих желела да урадим у школи... Још увек је рано говорити о **томе**.

10. Морају ли директори да буду тако строги као што деца мисле?

Претпостављам да све зависи од директора, слично као и од наставника. И сами се сусрећете са наставницима који су врло строги, као и са онима који су мање захтевни. Тако је и у погледу директора. Као и у свакој професији..

Поједина деца се уплаше зато што добијају претње да ће ићи код директора ако ураде нешто што не би смели. Премда се данас чешће чује да ћеш, ако урадиш нешто што не би смео, ићи код педагога и психолога.

Ипак, то је погрешно и тако не треба да буде. То је предрасуда која треба да се сруши. Психолози и педагози су ту да деци помогну. Ученици би требало и сами да траже да иду код њих уколико осете да имају проблем који не могу сами да реше.

Оно што бих истакла, а што су приметили људи који одређеним послом дођу у нашу школу, јесте да, када кренем са њима кроз школу или школско двориште да им нешто покажем, нема детета које ми се с осмехом не јави. То сматрам својим највећим успехом, тај однос са децом.

11. Шта бисте променили у школском дворишту?

У школском дворишту бих многе ствари променила. Већ смо кренули са послом, али као што рекох то је само почетак. Као што сте и приметили садили смо дивне и необичне биљке. Уз помоћ донација смо добили тује које доприносе посебном изгледу дворишта. Планирамо и даље озелењавање дворишта. Наша школа јесте бела, али у дворишту не треба да преовлађује бетон, већ трава, дрвеће, цвеће...

Моја учионица је била препознатљива по томе што је била пуна цвећа. Тако се ја сада, када сам изашла из учионице, и прешла у овај шири простор, трудим да цела школа буде препознатљива по биљкама, да одише природом. Улаз у школу је реновиран, улазна врата школе су замењена, стављене су завесе у све учионице. Трудимо се, али посла има много, као и жеља, а новца за све то недовољно...

12. Што се тиче успеха, како планирате да обележите успех деце у нашој школи?

Постоји идеја, коју нажалост ове године нисмо успели да спроведемо, али потрудићемо се да је остваримо наредне школске године. Хтели смо да направимо неко изненађење, али не бих још увек причала о томе.

13. Како мислите да би могла да се побољша исхрана деце у школи?

Здрава исхрана је увек добра и изазовна идеја која за собом повлачи много других ствари, од којих су већина у школи веома тешко остварљиве. Оно што би могло да буде најреалније у овом тренутку јесте да се у асортиман пекаре убаце производи без белог брашна, глутена...

14. Које бисте питање поставили сами себи?

Моје питање је: „Да ли у нечему грешим?“

15. Да ли ће наша школа добити статус еко-школе?

Наша школа је аплицирала за међународни пројекат еко-школе. Ми смо већ добили потврду о укључивању у међународни пројекат Еко-школе. Повезали смо се са националним координатором за одрживи развој наше земље. Потребно нам је годину дана да добијемо статус еко-школе, а када га добијемо, отварају нам се неке нове могућности. Наставници и ученици би могли да путују, добијали бисмо средства за пројекте у нашој школи, који би притом били веома важни за одрживи развој, као и за саму школу. На пример соларни панели преко којих би се потрошња школе редуковала, смањили би се рачуни за струју. Такође имамо идеју да се у школском атријуму (који је ограђен са свих страна зградом школе) засаде интересантне биљке, ливадско цвеће и слично. У сам пројекат је укључен велики број деце и наставника, али и родитеља, као и људи из општине. То је један велики тим и што је најбитније он је разноврстан. Сви заједно можемо много да урадимо.

школске новинарке:

Софија Комленац V⁶, Викторија Драгаш VI⁴ и Јана

Радост Европе

Највећа и најзначајнија међународна манифестација за децу која се одржава у нашем граду је „РАДОСТ ЕВРОПЕ”.

Давне 1969. године, Дечји културни центар Београд (тадашњи Дом пионира) покренуо је иницијативу да се организује сусрет деце Европе, којим ће бити обележен 5. октобар – Међународни дан детета. Од тада, прве недеље октобра, ученици београдских школа у својим породицама угосте више стотина вршњака из целе Европе. Учесници манифестације су деца узраста од 7 до 15 година, која доносе звук, покрет, слику, обичаје своје земље и различита умећа која, током пет дана програма, показују на трговима, улицама и у дворанама Београда.

Карневал у центру града, концерти „Сусрети пријатељства”, Међународни ликовни конкурс „Радост Европе”, Гала концерт и еколошка акција „Дрво другарства” сваке године се организују се оквиру ове чувене манифестације, а све то деци пружа прегршт могућности за забаву и дружење. Скоро да нема земље у Европи чија деца нису била учесници „Радости Европе” и

генерације Београђана која у овој манифестацији није учествовала. У време трајања ове велике манифестације Београд постаје дечја престоница Европе из које у свет шаље најлепшу слику о себи, својој култури, традицији и гостопримству.

Анкета ученика

1. Како се зовеш и у које одељење идеш?

Зовем се Сања Николић и идем 3-6.

2. Које су ти омиљене књиге?

Омиљене књиге су ми „Исидора Мун,, и „Чаробњак из Оза“.

3. Какве књиге волиш да читаш?

Волим да читам авантуристичке књиге.

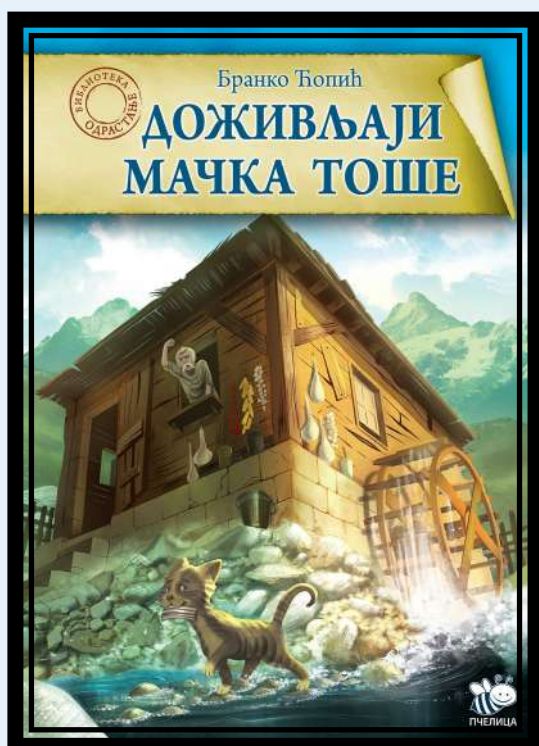
4. Како си дошла на идеју да црташ корицу књиге „Чаробњак из Оза“?

Када сам била мала много волела сам да цртам, а ово ми је омиљена књига, тако да сам комбиновала те две ствари.

5. Шта радиш у слободно време?

Волим да се играм са старијим братом, да цртам и да читам када сам тужна, бесна или срећна.

1. Како се зовеш и у које одељење идеш?

Зовем се Маша Поповић и идем у 3-4.

2. Која ти је најомиљенија књига?

Најомиљенија књига ми је *Исидора Мун*.

3. Које си књиге прочитала?

Прочитала сам *Доживљаје мачка Тоше* и све лектире.

1. Како се зовеш и у које одељење идеш?

-Зовем се Анастасија Комленац и идем у 1-6.

2. Које су ти омиљене књиге?

-Омиљене књиге су ми *Исидора Мун*, *Маза и Луња*, *Џеронимо Стилтон* и *Краљ лавова*.

3. Какве књиге волиш да читаш?

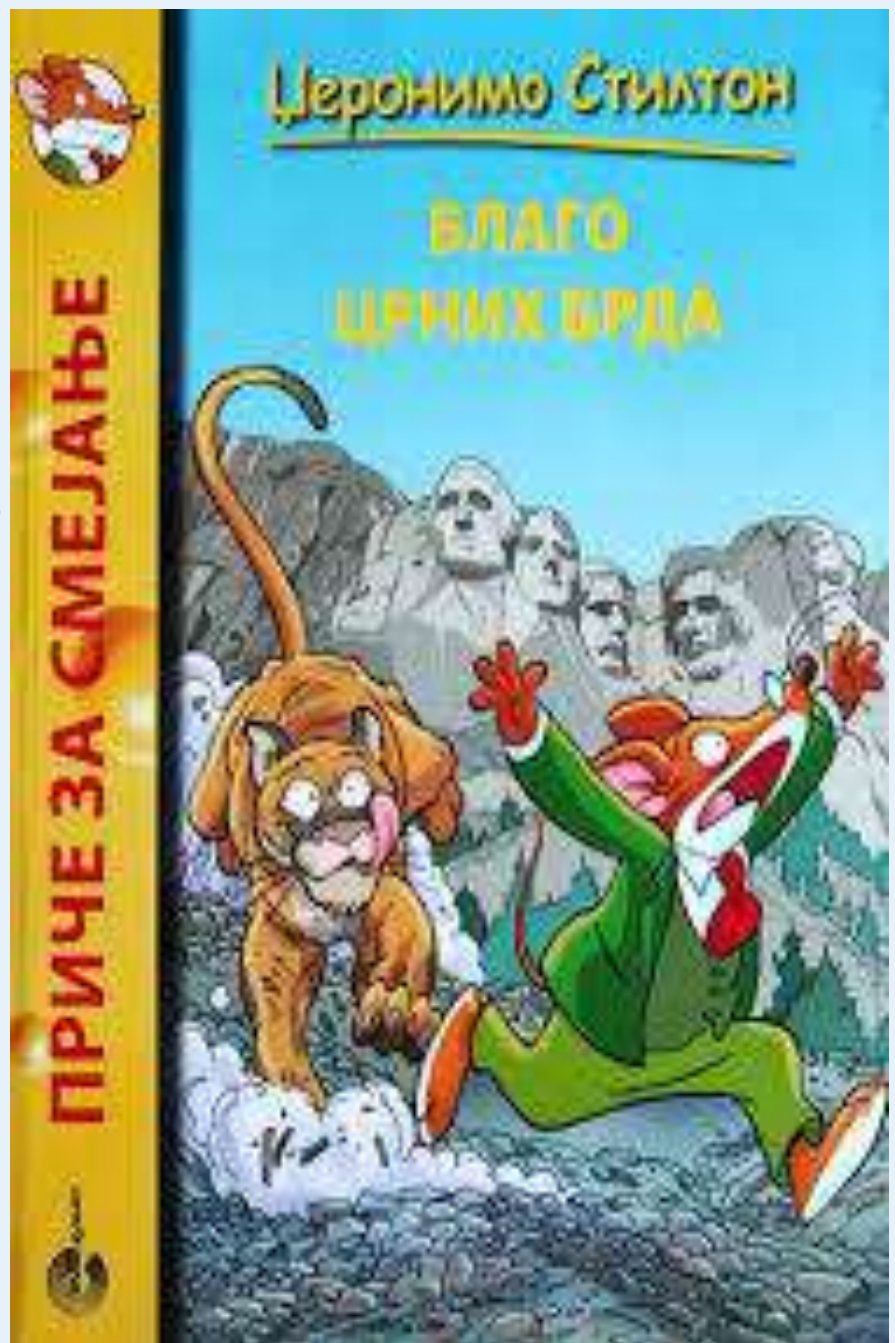
-Волим да читам духовите књиге.

4. Како си дошла на идеју да црташ корицу књиге *Краљ лавова*?

-Зато што ми је то једна од омиљених књига.

5. Шта радиш у слободно време?

-Волим да цртам и да правим креативне ствари.

1. Како се зовеш и у које одељење идеш?

-Зовем се Софија Живић и идем у 1-4.

2. Које су ти омиљене књиге?

-Омиљене књиге су ми *Пет приљатеја*, *Догмен*, *Мулан* и *Цвонки*.

3. Какве књиге волиш да читаш?

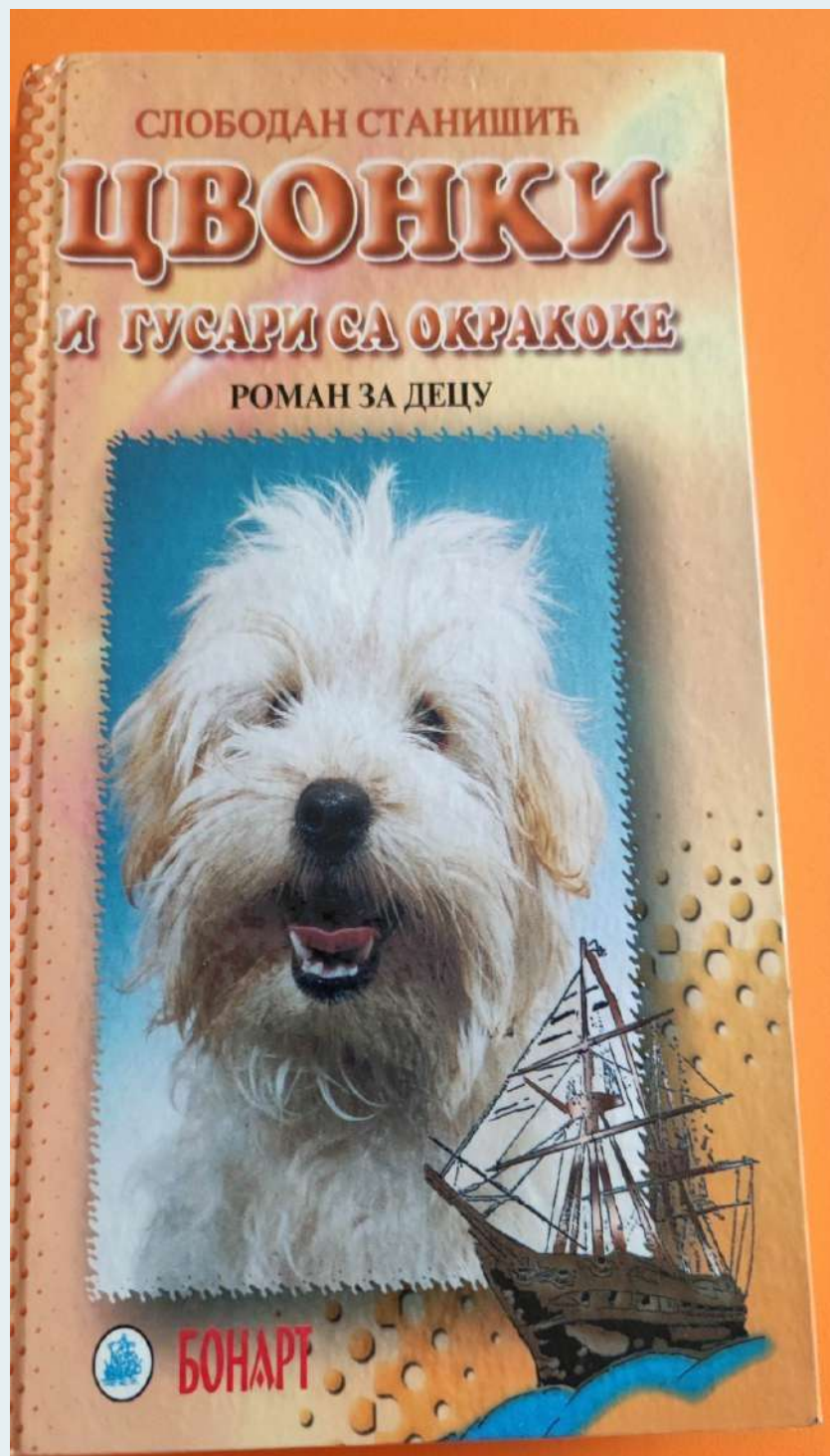
-Волим да читам авантуристичке романе.

4. Како си дошла на идеју да црташ корице за књигу *Пет приљатеја*?

-Одлучила сам да цртам ту књигу јер ми је била најзанимљивија.

5. Шта радиш у слободно време?

-У слободно време сам кренула баш често да читам наведене књиге, чак и неке нове.

Софија Комленац 5-6

Алекса Живић 5-6 и Љиљана Милеуснић 5-6

Незаборавна анантура на Сајму књига 2023.

Сајам књига је најнеобичнији сајам, јер испуњава срца људи и обнавља њихову љубав према књигама.

Ово је већ 66. међународни београдски сајам књига. На њему учествују сви књижевници који желе да своја дела поделе са одраслим читаоцима и децом, а верујте да постоје и она која воле књиге више од мобилних телефона.

Шетала сам Сајмом књига и био је пун разних штандова са много реклама. Ове године сам посетила штанд „Да будемо добар узор“. Тамо је било много радионица као и дечијих новина које су деца правила са учитељицом. Ишла сам кроз тунел који је водио у лавиринте речи, песме, авантуре кроз романе и чаролију бајки. Осврнула сам се и угледала царство књига. Било је много издавачких кућа, а још више шарених књига. Најлепше, по мом мишљењу, биле су из издаваћких кућа „Вулканчић и „Лагуна“. Неке од њих су: „Сунчање на месечини“, Љубивоја Ршумовића, „Мартина велика загонетна авантура“, Уроша Петровића и „Роња разбојничка кћи“, Астрид Лингрем. У четвртак 26.10. био је Дечији дан. Тада славни писци потписују књиге, друже се са децом и развијају њихову бујну машту уз занимљива питања и још занимљивије одговоре.

У различитим издавачким кућама писци, по одређеном распореду, потписују своје књиге. Била сам на Лагунином штанду где је песник Љубивоје Ршумовић потписивао књиге. На штанду је била велика гужва, јер много деце воли Ршумовића. Ред се простирао од горњег па до доњег дела степеништа где је стајао чувени Ршум.

Стала сам у ред где је много школске деце, као и ја, чекало да добије потписану књигу. Напокон сам стигла на ред и добила потписану књигу „Сунчаће на месечини“. Након тога, пошто сам и сама издала збирку песама, поклонила сам Љубивоју Ршумовићу своју књигу, а он ми је честитао. Благо ми се насмешио и ја сам се сликала са њим. Касније сам отишла да прегледам остале штандове и већ је за трен и најмању секундицу, списатељица Ивана Нешић била на реду да потписује своје књиге.

Такође сам и њој поклонила своју књигу. Она ми је захвалила, потписала и дала ми своју књигу „Мистерија: Музеј“. Питала ме је и нека питања у вези са мојим писањем. Само да кажем да је она веома фина и љубазна. Сликала сам се и са њом.

Дошао је ред да занимљиви писац Урош Петровић са својим илустратором потписује књиге. И њему сам поклонила своју књигу. Био је одушевљен. Он је потписао своју књигу „Загонетна потрага“, а његов илустратор је нацртао мој портрет поред потписа Уроша Петровића. Урош Петровић је веома забаван. Сликала сам се са њим и тада се моје путовање завршило.

За нене је Сајам књига веома посебан и волим га јер кроз њега и писце моја машта постаје све већа, и можда ћу и ја једног дана на њему продавати и потписивати своје књиге.

Софија Комленац 5-6

Уз фудбал сам постао бољи друг

Филип Пејић 7-6

Данас бих желео да поделим са вама своје искуство како ми је фудбал променио детињство и како ме је променио као особу. Већ од пете године играм фудбал и то искуство је било невероватно! Кроз све ове године, фудбал ми је помогао да пронађем пријатеље који су поделили моју страст према овом дивном спорту.

На тренинзима и такмичењима, срео сам много сјајних другара са којима сам делио радост и тугу. Научио сам да је побеђивање и губљење део игре, али без обзира на резултат, знао сам да имам пријатеље који ће увек бити ту за мене. Једна од најважнијих лекција које сам научио кроз фудбал је одговорност. Морам бити дисциплинован и редовно долазити на тренинге како бих унапредио своје вештине. Схватио сам да је важно бити посвећен и радити напорно како бих постигао своје циљеве. Ова одговорност се преноси и ван терена, јер сам научио да је важно бити одговоран у свакодневним задацима и обавезама. Фудбал ме је такође научио о тимском духу. Без обзира на то колико сам добар појединачно, схватио сам да је тимски рад кључан за успех. Учио сам како да сарађујем са својим саиграчима, подржавам их и помажем им када је то потребно. Фудбал ме је научио да верујем у друге људе и да заједно можемо постићи невероватне ствари. Бити победник не значи само освајање утакмице. Фудбал ме је научио да је бити победник заправо бити храбар, истрајати у тешким тренуцима и никада не одустајати. Када смо губили утакмице, нисам се обесхрабрио. Уместо тога, користио сам ту прилику да учим из својих грешака и да будем још бољи следећи пут. Фудбал ме је научио да је сваки пораз прилика за раст и развој. Кроз фудбал сам стекао и многа знања која су ми корисна и ван терена. Научио сам о дисциплини, упорности, стратегији и тактици. Ове вештине су ми помогле да се носим са разним ситуацијама у животу, као што су школски задаци, организација времена и суочавање са изазовима. Укратко, фудбал је променио моје детињство на најбољи могући начин. Научио ме је да будем одговоран, да ценим тимски рад, да се не бојим неуспеха и да користим стечена знања у различитим ситуацијама. Кроз фудбал сам стекао пријатеље за цео живот и искусио невероватне тренутке среће и радости. Хвала вам што сте прочитали мој чланак и надам се да ћете и ви открити сопствену страст која ће вас обликовати као особу, баш као што је фудбал обликовао мене.

«Интервју са нашим ученицама које су угостиле Русиње»

1. Да ли си знала нешто о манифестацији Радост Европе од раније?

А.С. Нисам знала ништа, сем тога да долазе деца из Русије.

Н.К. Нисам ништа знала јер ми нико није ништа рекао јер прошле године није било Радости Европе.

2. Колико дана је трајала манифестација и шта сте све посетили у Београду?

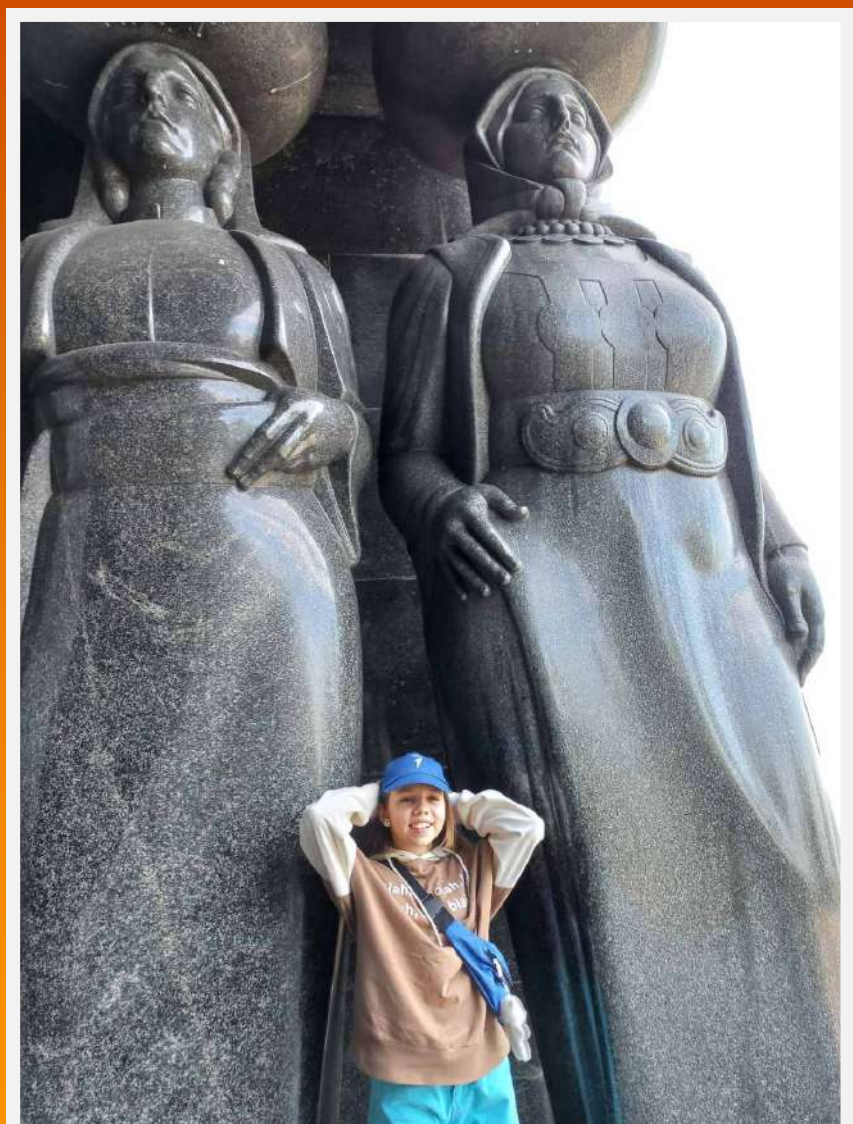
А.С. Посетили смо Народну скупштину први дан на паради, после тога ишли смо на Калемегдан - дружење трајало је 5 дана.

Н.К. Трајала је 5-6 дана. Посетили смо Авалу и ишли смо до центра, а са групом смо ишли да гледамо представе Русије — као подршка.

3. Како је изгледала уметничка тачка коју су изводила деца из Русије?

А.С. Имали су две тачке, једна је био њихов предиван народни плес, а друга је била спортски плес.

Н.К. Била је изузетна и непоновљива, изгледало је тешко да се научи.

Гошћа из Русије

4. Како си се споразумевала са својом другарицом када ти је понестајало знања из руског језика?

А.С. Користила сам *преводилац*.

Н.К. Користиле смо *Google translate*.

5. Шта би издвојила као најблиставији тренутак са овогодишње Радости Европе?

А. С. Кад смо ишли на Калемегдан.

Н. К. Издвојила бих одлазак на Авалу последњег дана.

Наше ученице са гошћама

6. Како си проводила слободно време са својом гошћом из Русије?

А.С. Шетале смо.

Н.К. Играле смо карте и правиле наруквице.

7. Како је изгледао растанак/испраћај деце из Русије?

А.С. Био је тужан.

Н.К. Било је јако тужно и расплакала сам се.

8. Да ли си и данас у контакту са својом гошћом из Русије?

А.С. Јесам.

Н.К. Да, јесам.

9. Шта је по твом мишљењу највећа вредност манифестације Радост Европе?

А.С. Да се упознам са још деце.

Н.К. Да се спријатељим са другом децом.

Шах-мат интервју

Не постоје поуздани подаци о времену постанка шаха. Верује се да се појавио пре више од два милиона година. Приликом археолошких ископавања у Узбекистану нађене су две фигурице које припадају периоду владавине цара Хувишке из другог века. Стручњаци сматрају да су то шаховске фигуре. Шах су у 6. веку прихватили Персијанци. Данас се шах игра веома успешно и у Србији.

Овде сам са две првакиње у шаху које се зову **Милица** и **Наталија Вујичић**. **Милица је IV⁶ а Наталија II²**.

1. Милице и Наталија, када сте почеле да играте шах?

●Наталија: Обе играмо шах већ три године. Ја сам почела са пет, а Милица са седам година.

2. Ко вас је научио овој древној игри?

●Милица: Тата је хтео да нас научи и ми смо пристале. Сада стално играмо шах и допада нам се веома.

3. Шта нам можете рећи о својим почецима и успесима на шаховским такмичењима?

●Наталија: Ја сам прошла на нивоу до осам година, а Милица на нивоу до десет година. Први пут сам постала академка првакиња Београда са само шест година, док још нисам кренула у школу.

●Милица: Биле смо на академском првенству два пута. Прве године нисам прошла као првакиња државе, али прошле године јесам. Са тим успехом, отишле смо на европска и светска првенства. Трипут смо биле на убрзаном шаху. То је шах који се игра само десет минута.

4. Свака вам част! Стварно сте фантастичне у шаху!

Да ли од школе и других обавеза стижете да вежбате за такмичења?

● Наталија: Стигнем, јер имам пуно слободног времена .

● Милица: Ја стижем и надам се да ћу увек стићи, чак и када будем била неки виши разред.

5. Шта за вас две представља шах? Да ли је то игра на срећу или имате тактику, можда неку другу тајну за игру...

●Наталија:
По мени је шах игра у којој се користе разне тактике и управо тако и играм шах.

6. Можеш ли да нам одаш неку твоју тактику?

● Наталија: - Тешко ми је да објасним, али само гледам и размишљајам шта би противник могао следеће да уради и тада га спречим у томе.

● Милица: - За мене је шах игра која није ни на срећу, ни на тактику, већ се игра логичким размишљањем. Тако је ја доживљавам и играм.

7. Да ли сте имале трему пред сва та такмичења или не?

● Милица: - Ја нисам, а није ни Наталија.

8. Да ли вас можда другари из одељења питају да их научите како да играју шах?

● Наталија: - Мислим да нема нико у мом одељењу ко не зна како се свака фигура помера по табли.

● Милица: - Неки другари ме питају, али ретко кад.

9. И за сам крај. Мислите ли да ће овај интервју подстаћи и другу децу да и они почну да играју шах?

● Милица: - Надам се!

● Наталија: - Такође!

Хвала вам Наталија и Милице на издвојеном времену.

А ви, опробајте се у овој игри!

Можда вам буде ишла. Некада се победи, некада изгуби, али битно је да радите оно што волите.

Тако се побеђује!

школски новинар:

Љиљана Милеуснић 5-6

Била једном три брата. Били су паметни и волели су један другоме да постављају изазове. Једног дана, најстарији брат изазове најмлађег да изуме нешто. Он прихвати изазов. Дуго је размишљао и предомишљао се док се коначно није сетио једне своје идеје од раније. Желео је да изуми врата која се сама отварају кад им човек приђе. Али му је недостајало пет драгих рубина да доврши свој изум. Међутим, средњи брат имао је решење. У књизи о митским бићима пронашао је три звери које би могле да му набаве тих пет рубина. Најмлађи брат задужи најстаријег да оде и пронађе звери.

Тако и најстарији брат доби изазов. Пређе девет мора и девет гора док не наиђе на прву звер. „Звери прешао сам преко девет мора и девет гора док те нисам нашао. Дошао сам да те питам да ли имаш да ми даш пет рубина у боји тамног јоргована?“ Звер ће на то: „Ја их немам, али мој друг који је иза још девет мора и гора их сигурно има.“ И тако најстарији брат пређе још девет мора и гора док не наиђе на другу звер и каже јој: „Звери, прешао сам два пута преко девет мора и гора док нисам наишао на тебе. А сад када сам те нашао... Имаш ли да ми даш пет рубина у боји тамног јоргована?“ Звер на то одговори: „Ја их немам, али мој друг Зверко их сигурно има, само треба да пређеш још девет гора и мора како би га нашао. Толико од мене!“ И тако он пређе још девет мора и гора док не наиђе на Зверка, трећу звер која је живела у језерцету боје избрушеног сафира преливеним нежним сунчевим зрацима.

Зверко је био најлукавија звер. Дечак узвикне: „Зверко! Прешао сам три пута по девет мора и гора док те нисам опазио и дошао сам да те питам да ли имаш да ми даш пет рубина у боји тамног јоргована?“ Звер се издигне из свог сна на дну језерцета, поскочи, попрска га и одговори: „Ја? Наравно да имам! А ти мали имаш среће, јер ја сам веома добродушан и даћу ти их. Али пази! Рубини су веома осетљиви на лажи и неискреност. Ево узми и довиђења!“ Звер опет зарони и додатно испрска све око себе, а он однесе кући најмлађем брату пет рубина.

Ускоро најмлађи брат је довршио изум. Хтео је да га испроба, али врата нису могла да се отворе. Позвао је и браћу да и они пробају, али нико није успео да отвори та врата. Због тога су браћа направила такмичање да ко успе да их отвори, он осваја врата са драгоценим рубинима.

За врата се прочуло толико да је то била главна тема сваког разговора у тој држави. Долазили су сви: од обичних људи, до војника, царева, лепотица, државних службеника, певача, писаца, уметника... И сви су долазили у нади да отворе врата. Али нико није успео. Људи су почели да мисле да је то немогуће, па је то почела да буде главна тема разговора у држави. Најмлађи брат се сасвим обрукао. Браћа су морала, по наредби државе, да врата одложе на депонију.

Једнога дана, дете се враћало из школе, пролазило поред депоније и спазило врата. Покушало је да отвори врата и наравно - успело! Рубини су га обасјали несвакидашњом светлошћу.

Љиљана Милеуснић 5-6

футуристичка прича

Бог Сеп

У Геберу за време 5003. помрачења звезда М-Х десило се нешто запањујуће, почела је колонизација те планете. Народ Сепел је хтео да се пресели из међупростора Келеберон на простор галаксије Георин. Напали су Геберу јер је била најслабија планета у тој галаксији. Убрзо су активирали своје топлотне бомбе. Гелане (скуп женских ратница) су дошле и поразиле педесет специјалних јединица Сепела. Народ Гебера је поражен.

Све мајке су своју децу стављале у евакуационе капсуле, да би били спашени, такође су послали и једног изабраног Гебера који ће их чувати и тренирати. Били су лансирани на безбедни део галаксије. Прошло је 10 000 година. Многе ствари у галаксији су се промениле. Једини преостали потомци Гебера су постали опасни специјалци спремни за освету. Желели су да се освете народу Сепела, али су се ствари у галаксији промениле. На подручију Гебера су живели потомци некадашњих Сепела, који су сада били мирољубиви. Њима је владао Бог Сеп, има је три сина наследника. Они су ширили мир, доброту и благостање широм галаксије. Било је потребно пуно преговора и договора између потомака Гебера и садашњег владара Сепела. Таман када је требало да се преговори окончају Бог Сеп је изгубио свој последњи последњи — девети живот. Њега је наследио његов најстарији син. На смрти им је отац оставио три моћна Божанска оружја, за сваког по једно. Када је најстарији син дошао на власт јако се променио, постао је себичан. Божанско оружје није поделио браћи, него га је задржао за себе. Протерао их је са родне планете, да лутају галаксијом и траже нови дом.

Цар и његове ћерке

Био једном један цар који је владао далеким царством. Његово царство је имало много рудника злата и зато је било веома богато. Цар је био веома племенит и давао је свом народу све што им затреба.

Цар је имао три ћерке, једна је била јако паметна и проводила је време учећи, док су друге две биле размажене и стално су се расправљале која ће пре да преузме власт. После пет година цар се разболео и сви доктори из целог краљевства покушавали су да га спасу, али нико није успео. Најпаметнија ћерка је из књига сазнала за једног човека који је са биљним лековима спасио многе људе. Ћерка је наредила да сви стражари крену по свету да траже тог човека. Како је време пролазило цар је био све горег и горег здравља. Цело царство је мислило да цар ускоро умире, али у последњем тренутку дошао је један стражар и девојчицу је обавестио да је пронашао човека са лековитим биљкама. Стражар га је брзо одвео код цара. Човек је нажалост рекао да не може да га спаси, али може да му продужи живот за пет месеци. За тих пет месеци ћерка је смишљала како може да спаси оца и онда је видела у књизи једну биљку која може да излечи све болести, с обзиром да је та биљка била јако ретка, она је размишљала како да дође до ње. Кренула је у потрагу, док су друге две сестре смишљале како да спрече сестру у налажењу те биљке.

Најпаметнија ћерка је кренула да тражи драгоцену биљку, док су сестре кренуле да дају отров цару, како би оне преузеле царство.

Било им је потребно читавих седам година да нађу подобну планету за живот. Најстарији брат је дошао у сукоб са наследницима Гебера. Сукоб је прерастао у рат, који је трајао три звездане године. Када је био на измаку моћи, покушао је да употреби три врсте Божанског оружја које му је оставио отац, Бог Сеп. Оружје је постало безкорисно. Тада су загрмеле галаксије и десили су се најјачи удари, који су замало преполовили планету Гебер.

Јави се глас покојног Бога Сепе, који је саопштио свом најстаријем сину да ће га задесити проклетство и да ће пропасти и он и његова владавина зато што није испоштовао задње речи свога оца, јер је био зао и похлепан према својој браћи.

У року од петнаест минута најстарији син је био спаљен и уништен од стране непријатеља. Они су успели да освоје читаву планету Гебер и заузму власт. Напокон су се вратили на место својих предака.

На планети Гебер је поново завладао мир и благостање. Све од тада па до данашњег дана.

Борис Берић 5-6

Најпааметнија сестра је морала да прође мочвару и џунглу и да се попне на планину на чијем се врху налазила чудесна биљка. Када је изашла из царства, ушла је у мрачну мочвару у којој ју је сачекао кентаур, који је испуцавао стреле, како она не би прошла. Када је то видела, девојчица се брзо сакрила иза дрвета и сетила се да може да га надмудри.

Рекла је да је она ћерка цара и да има много златника. Кад је то чуо кентаур је престао са испуцавањем стрела, а она му је бацила врећицу са златницима. Кентаур ју је пустио да прође, а само након неколико минута отворио је ту врећицу и унутра је било само камење. Када је ушла у џунглу видела је аждају како бљује ватру, сетила се како је надмудрила кентаура, па је тако надмудрила и аждају. Када се, уз много напора, попела уз планину видела је старца који стоји поред биљке која је могла да излечи њеног оца.

Девојчица га је питала да ли може да јој покони ову биљку.

Старац јој је одговорио: „Могу, ако ми одговориш на једну загонетку!“

Загонетка је гласила:

„Два брата коло воде, две секе уз њих ходе.

Један брат цвећем посипа, други житом обасипа.

Прва сеја вино точи, друга снег сипа.“

Девојчица је дуже времена размишљала и дошла је до тачног одговора.

Питала је: „Да ли су то можда годишња доба?“

Старац се одушевио. Рекао је да нико до сада није дао тачан одговор. Узела је биљку и рекла је старцу да је на путу надмудрила кентаура и аждају и да не може да се врати, јер ће је они убити. Старац је одговорио да се не брине и да су то његови заштитници. Девојчица се вратила кући и излечила оца.

Сви су живели срећно до краја живота.

Моја робинзонијада

Било је, срећом, лето. Ветар хучи, сунце израђа иза брда, обасјава брод. Могло ли се ишта видети, осим прелепог плавог платна, што се све више таласа. Па не би. Пријатељи, хајмо на пут!

Све више се клатио велики брод на коме сам на сву несрећу, и ја била део посаде. Али авај, то вам је тако у животу, дође олуја све упропасти, уништи. Они се остали спасоше, а ја остадох на пустом острву. Било је јасно као дан, сама сам, нема људи, другара, маме, тате, телефона! Почела сам да паничим и уплахирано сам се окретала и ходала у круг. Почела сам да плачем за кућом :„О, Србијо, о Бежанијо, о стану 25 Недељка Гвозденовића 35, оо"... Смирила сам се, па нећу остати заувек. Нашла сам у жбуњу бобице, али, биле су отровне! Онда сам наишла на кокосе и банане, е то је у реду. Појела сам храну и од лишћа направила преноћиште, за сваки случај. Попела сам се и на једно дрво, једва на јадите, јаде. Пронашла свој телефон и покушала да хватам сигнал, да позovem тату. „Упомоћ, упомоћ", викала сам из даљине. Добила сам тату, после дугог пењања по дрвећу. Рекла сам му где сам и он је рекао да ће најкасније доћи за два дана. Како да преживим овде два дана, не могу ни пет сати! Кукала сам. „Глупи одмор са школом у друге државе и крстарење", викала сам као да некога осуђујем. Наредна два дана спавала сам на лиснатом кревету у лиснатом шатору са гранчицама, није одлично, не могу боље. Јела сам кокосе и банане. А оно што ми сад стварно није требало је то што су ми мајмуни украли телефон, мој једини спас из ове ноћне море. Једва сам га вратила уз помоћ кокоса, гађала сам их, не замерите ми. Коначно после два дана зачула сам и угледала брод. На њему је био тата и махао ми. Почела сам да скачем горе, доле, као полудели зец. „Упомоћ, овде сам", викала сам. Брод је стао и ја уђох у њега. Тата ме загрлио и одвео ме мојој дивној Србији и стану 25 и где још...

И тако се ова авантура завршила, а мени ово више не пада напамет, али ви знате да се само шалим. Јер, тишина, ништа од овог се није десило.

ЗЛАТНИ ИРИС

Некада давно у чаробној земљи, живео је један дечак по имену Марко, који је имао моћ да разуме језик природе. Једног дана, зао змај Загађивач је одлучио да прекрије шуме чаробне земље црним димом. Марко је осетио да животиње и биљке пате и да им је потребна помоћ. Отрчао је до шуме како би потражио савет од мудре сове. Сова му је открила да мора да пронађе посебан цвет златни ирис који се налази на Светлуцавој планини. Рекла му је да то није нимало лак задатак јер мора да пређе три препреке које до сада нико није прешао. Марко се без страха упутио ка Светлуцавој планини. Прва препрека је била Река духова. Стигао је до обале реке и тамо је срео дабра. Замолио га је да му направи мач којим ће моћи да се бори против змаја. Дабар му направи дрвени мач, а за поклон му да и полен духовног цвета који ће му омогућити да види духове. Ушао је у чамац и запловио. Помоћу полена је успео да неprimетно прође између духова. Друга препрека је била пустиња заборава. На уласку у пустињу срео је вилу даровицу. Даровала му је чаробног коња и његов мач је постао златан. Његов коњ је био мајстор у проналажењу извора воде у песку. Тако су проналазили изворе воде који су спречавали Марка од заборава. Након дуге шетње кроз пустињу Марко је стигао до Светлуцаве планине. Истог тренутка кад је закорачио на планину његов мач је постао дијамантски. Тамо је и срео и пет патуљака који су му поклонили кристалне чизме уз помоћ којих је био брз као гепард. Трећа препрека су биле кристалне бодље. Његов коњ је био гладан па су отишли на ливаду бисерног цвета. Од тог цвета Марковом коњу су израсла велика крила. Марко се одушевио, сада су могли да прелете кристалне бодље. Марко је узјахао коња и полетео преко бодља. Стигли су до врха Светлуцаве планине, али тамо се налазио само један златни ирис који је заливала једна прелепа дама по имену принцеза Ирис. Она је била принцеза Светлуцаве планине. Није дозволила да Марко узме цвет јер је то био последњи златни ирис. Змај се приближавао Марку и принцези. Марко је зграбио цвет и отрчао својим дијамантским чизмама, а принцеза је одлетела на коњу. Марко је одсекао змају један рог, а затим искористио цвет. Принцеза је била тужна што је њен цвет увенуо. Змај је пао на ливаду, а оклоп око његовог срца се разбио. Он је постао зелени природни змај, а из његовог рога је израстао златни ирис. Тако су настали добри змајеви, а што се тиче Марка и принцезе живели су срећно до краја живота.

Алекса Живић 5-6

Ликовни рад Дуња Глигорић 4-2

Неки од најлепших радова осликавања насловне странице омиљене књиге са акције прикупљања књига за установе за децу без родитеља, старачки дом и школску библиотеку одржане 20. 10. 2023. године на платоу испред шк. библиотеке и у свечаној сали наше школе.

Плакат наше веоме успешне акције којом је школска библиотека добила 701 књигу поклонима ученика и родитеља, а многе су такође поклољене установи за децу без родитеља и старачком дому

**Књига је за лајковање
и не трпи нечитање**

Ако имаш прочитане очуване књиге
које је прочитао и твој млађи брат или сестра...
дођи 20. октобра 2023. 13:10 -14h на
плато испред свечане сале
где ћеш моћи да:

- размениш своју књигу са неким ко
има књигу коју
ти ниси прочитао(-ла);
- поклониш своје прочитане (очуване)
књиге установама у којима су деца
без родитеља;
- поклониш своје књиге школској библиотеци (лектире)
или нацрташ корице омиљене књиге;

Можеш и да погледаш филм о књигама и писцима у свечаној
сали, а биће и твојих другова који ће рецитовати неке од
најлепших дечјих песама или свирати
на клавиру или гитари.

У једном углу биће и наставничко ћоше – где ће твоји учитељи и
наставници моћи да размене или донирају књиге такође.

Активност у оквиру пројекта „ Нека свуда љубав сја и влада емпатија“, Тима Основне
школе Борислав Пекић за развој међупредметних компетенција и предузетништва

